

Bartha László Zsolt

MIELŐTT MEGHASAD

Int, és maga felé mutat,
Hogy menjek már,
Oda,
Hogy foglaljam el a nekem kijelölt helyet.
Én meg csak állok
Mozdulatlan,
Mint akit látomás terhel –
– Egyetlen.

Szólnék
Emberi nyelven,
De emberi nyelven nem beszélek.

Sértett vagyok és sérthetetlen.

Egyetlen.

A kezem felemelem,
Mereven – szándékom,
Hogy megtartom az eget,
A plafont,
Mielőtt
Végleg összenyom.

FOGANTATÁS ELŐTTI A

Arra már hiába gondolni,
hogy milyen arany fűrtjei lettek volna,
hogy egyáltalán, milyen lett volna
közös gyerekünk.

Fogantatás előtti abortusz,
amelybe, úgy, mint te, én is beleegyeztem.
Maglehet
Véletlen,
Elhamarkodott döntés, tulajdonképp a
Semmi felett.
Világosan mondtad,
Hangsúlyozottan – *Értsd meg, nem lehet!* –
Nem.
Holott, itt minden a tiéd.
Minden, mi bennem, mi körülöttem,
A Tiéd.
Az összetett egyszerűség a tiéd volt.
Most pedig,
Mindent mással kell megosztanom.

BENNE MAGAM

(Fodor Györgyinek)

Reggel óta el akartam,
csak túl nagy volt mindenhol a fény,
minden szobában,
elbújni előle nem igazán lehet,
és nem is nagyon akartam,
maradtam hát mozdulatlan,
de most nem erről kellene, tudom,
hanem falovakról,
ólomkatonákról,
esetleg jázminteákról,
illatokról, melyek már többé nem azok,
valahogy erről szerettem volna reggel óta,
hogy néha, mintha csak háttal,
de megérintek valamit,

így egy kicsit meg is értek valamit,
belőle,
mármint az egészből,
melynek része vagyok.
Voltam.
Értem.
De benne magam nem.